

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 499/2015-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s.r.o., Štefánikova tr. 49, Nitra, v mene ktorej koná advokát JUDr. René Hudzovič, ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 24 Listiny základných práv a slobôd a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu v Nitre sp. zn. 2 T 6/2015 z 3. júla 2015 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 1 Tos 66/2015-1859 z 15. júla 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 a 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 24 listiny a čl. 14 dohovoru uznesením Okresného súdu v Nitre (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 6/2015 z 3. júla 2015 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tos 66/2015-1859 z 15. júla 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením okresného súdu bola podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietnutá žiadosť sťažovateľa o jeho prepustenie z väzby na slobodu a zároveň okresný súd väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Následne podanú sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu krajský súd svojím uznesením č. k. 1 Tos 66/2015-1859 z 15. júla 2015 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta nesplnenie zákonom ustanovených podmienok na jeho držanie vo väzbe, pretože z jeho konania, ako aj z ďalších skutočností nevyplýva dôvodná obava, že ujde alebo sa bude skrývať. Označené súdy, ktoré napadnuté uznesenia vydali, sa vo vzťahu k sťažovateľovi mali zároveň dopustiť diskriminácie založenej na jeho príslušnosti

k vietnamskej národnosti, keď uvedená skutočnosť má odôvodňovať označenými súdmi tvrdenú obavu o možnosti jeho úteku do Vietnamu. Národný pôvod a príslušnosť k národnosti pritom nie je možné považovať za zákonný dôvod na vzatie sťažovateľa do väzby.

Ďalej sa sťažovateľ v sťažnosti zaoberá otázkou splnenia zákonných podmienok odpočúvania a záznamu telekomunikačnej prevádzky, ktorými mal byť podľa jeho tvrdení získaný „jediný dôkaz“ v čase rozhodovania súdu. Poukazuje na povinnosť súdov rozhodovať len na podklade dôkazov vykonaných v súlade so zákonom (§ 119 ods. 2 Trestného poriadku), z čoho vyvodzuje záver, že príkazy na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydané v predmetnej veci sú nepreskúmateľné a neodôvodnené, a preto dôkazy na základe nich získané sú v trestnom konaní nepoužiteľné. Krajský súd mal však postupovať „v rozpore so zákonom, keď vo svojom rozhodnutí zo dňa 7.8.2014, sp. zn. 2 Tpo/39/2014-122 poukázal na obsah prepisov telefonických hovorov, z ktorých je... dôvodnosť podozrenia sťažovateľa zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, d/, ods. 2 písm. e/ Trestného zákona nepochybná - Krajský súd v Nitre prihliadol pri rozhodovaní na nezákonný dôkaz“.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu, ako aj uznesením okresného súdu boli porušené „ústavné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a ods. 5 Ústavy... a čl. 5 ods. 4 Dohovoru... a čl. 8 ods. 2 a ods. 5 Listiny... právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a čl. 36 ods. 1 Listiny... právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... právo sťažovateľa na zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy... a čl. 24 Listiny... a čl. 14 Dohovoru“. Súčasne žiada uznesenie krajského súdu č. k. 1 Tos/66/2015-1859 z 15. júla 2015, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T/6/2015 z 3. júla 2015 zrušiť, sťažovateľa prepustiť z väzby a krajskému súdu uložiť povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania „v sume 308,69 € na

účet jeho právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. René Hudzovič, s. r. o. do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, ďalej označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo

iného zásahu, ktorým sa základné práva alebo slobody porušili, a tiež označenie toho, proti komu návrh smeruje.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ k sťažnosti nepredložil kópie právoplatného uznesenia okresného súdu a uznesenia krajského súdu, ktoré sú osobitnou náležitosťou sťažnosti vyžadovanou § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V dôsledku toho nie je možné na predbežnom prerokovaní preskúmať sťažovateľom tvrdené porušenie práv ani z hľadiska splnenia podmienok pre prijatie sťažnosti, prípadne pre rozhodnutie o jej zjavnej neopodstatnenosti.

V súvislosti s uvedeným nedostatkom sťažnosti ústavný súd pripomína, že takéto nedostatky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010). Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti

úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažovateľom doručení sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015